

UCHWAŁA NR 39/2019/2020
RADY NAUKOWEJ INSTYTUTU NAUK PRAWNYCH
UNIwersytetu Szczecińskiego

z dnia 23 stycznia 2020 r.

**w sprawie rekomendowania Dyrektorowi Instytutu
zainicjowania zmian Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego
w zakresie struktury organizacyjnej podstawowych jednostek organizacyjnych
złożonych z jednego wydziału i jednego instytutu**

Na podstawie § 79 ust. 3 pkt 3 Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 58/2019 Senatu US z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Szczecińskiego uchwala, co następuje:

§1

Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Szczecińskiego rekomenduje Dyrektorowi Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Szczecińskiego zainicjowanie zmian Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego, zmierzających do zniwelowania dualizmu organizacyjnego w jednostce organizacyjnej, w której dwa ośrodki decyzyjne – Dyrektor Instytutu i Dziekan Wydziału, obejmują swoimi kompetencjami te same zasoby podmiotowe i przedmiotowe.

§2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

Niekwestionowaną wartością jest prawidłowe funkcjonowanie Uniwersytetu Szczecińskiego jako całości, jak i jego poszczególnych jednostek organizacyjnych, w nowej strukturze, na zasadach określonych w Statucie Uniwersytetu Szczecińskiego, stanowiącym załącznik do uchwały nr 58/2019 Senatu US z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie przyjęcia Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego (zwanego dalej Statutem). Nie podważając idei przeprowadzonej reformy, Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Szczecińskiego dostrzega problemy praktyczne, wynikające z dualizmu w jednostce organizacyjnej, w której dwa ośrodki decyzyjne – Dyrektor Instytutu i Dziekan Wydziału obejmują swoimi kompetencjami te same zasoby podmiotowe i przedmiotowe, mimo odrębnych zadań, funkcji i celów, jakie stawia przed nimi Statut.

Po pierwsze, szczególne problemy odnoszą się do reprezentacji Instytutu i Wydziału wobec podmiotów zewnętrznych, bowiem tożsamość zakresu podmiotowego i przedmiotowego ich działalności prowadzi często do konfuzji ze strony partnerów społecznych, jak i innych jednostek prowadzących działalność w tej samej dyscyplinie naukowej. Ustalenie właściwego partnera do podjęcia i kontynuowania określonych relacji spowalnia kontakty zewnętrzne, a także generuje wiele niezręcznych sytuacji, gdy np. dziekani wydziałów innych uczelni podnoszą, że

reprezentacja Dyrektora Instytutu jest asymetryczna wobec ich statusu jako kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej, a w konsekwencji zapraszają do wspólnych inicjatyw wyłącznie Dziekana Wydziału Prawa i Administracji US, w którego statutowych kompetencjach nie leżą sprawy będące przedmiotem owych inicjatyw. Sygnalizacja potrzeby udziału Dyrektora Instytutu wywołuje nie tylko niezrozumienie jego statusu, ale nade wszystko spotyka się z odmową. W środowisku podnoszony jest argument, że zaproszenie Dyrektora Instytutu jako reprezentanta US skutkować będzie koniecznością rozszerzenia formuły organizowanego przedsięwzięcia o dyrektorów działających w strukturach innych wydziałów prawa. Prowadzi to do rzeczywistego wykluczenia Dyrektora Instytutu z procesów decyzyjnych, zapadających na szczeblu dziekańskim, poprzez niemożność uczestniczenia m.in. w kluczowych przedsięwzięciach dla dyscypliny nauki prawne (takich jak coroczny zjazd dziekanów wydziałów prawa czy spotkania dziekanów, organizowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości). Dodać należy, że gremium dziekanów wydziałów prawa jest nie tylko ciałem kształtującym standardy badań naukowych, ale nade wszystko stymulującym liczne inicjatywy w obszarze relacji społecznych. Przyjęta struktura organizacyjna Uniwersytetu Szczecińskiego – w tym ujęciu – nie tylko *a priori* deprecjonuje nasz Instytut i Wydział w środowisku akademickim, ale także skazuje naszą jednostkę organizacyjną na izolację. Powyższa konstatacja nie podważa istoty przyjętych na Uniwersytecie Szczecińskim rozwiązań organizacyjno-prawnych. Zwraca jedynie uwagę na szczególny status wydziałów prawa w Polsce, które od lat mają ugruntowaną i popartą zwyczajami akademickimi, strukturę organizacyjną, tj. strukturę wydziałową.

Po drugie, przyjęta konstrukcja prowadzi również do problemów w zakresie obciążenia obowiązkami poszczególnych pracowników oraz koordynacji realizacji zadań w obszarze nauki i dydaktyki. Nie ma bowiem możliwości, aby Dyrektor Instytutu i Dziekan Wydziału – mimo dobrych wzajemnych relacji – uzgadniali ze sobą każdą czynność i polecenie służbowe.

Po trzecie, problematyczne jest również dywersyfikowanie ośrodków decyzyjnych w zakresie gospodarki środkami finansowymi z wyraźnym podziałem na cele naukowe i dydaktyczne. Z uwagi na tożsamość wskazanych zasobów i infrastruktury, jakimi dysponują kierownicy obu jednostek organizacyjnych, ciągle uzgodnienia co do sposobu pokrycia jednostkowych wydatków, dotyczących przykładowo utrzymania i konserwacji wyposażenia, utrudniają w wysokim stopniu sprawne funkcjonowanie.

Skupienie uprawnień decyzyjnych w obszarze nauki i dydaktyki w przypadku, gdy mamy do czynienia z tożsamością zasobów wydziału i instytutu, pozwoli na zniwelowanie czasochłonnych konsultacji między Dyrektorem Instytutu i Dziekanem Wydziału. Usunie także problemy, odnoszące się do ponoszenia nakładów finansowych na działalność obu tożsamych jednostek i doprecyzuje zasady reprezentacji jednostki na zewnątrz.

W związku z powyżej sygnalizowanymi przesłankami natury faktycznej i prawnej Rada Naukowa rekomenduje Dyrektorowi Instytutu zainicjowanie zmian Statutu Uniwersytetu Szczecińskiego w powyższym zakresie.

Jednocześnie *expressis verbis* podkreśla, że cele owej zmiany nie są wymierzone w inne jednostki organizacyjne Uniwersytetu Szczecińskiego, a zmierzają do wykorzystania przewidzianych Statutem rozwiązań prawnych. Przykładem takiego rozwiązania, które funkcjonuje efektywnie jest Wydział Teologiczny stanowiący podstawową jednostką organizacyjną, łączącą zadania jednostek wskazanych w § 36 ust. 1 pkt 1 Statutu, w odniesieniu do dyscyplin nauki teologiczne oraz prawo kanoniczne, oraz w § 36 ust. 1 pkt 2 Statutu. Osoba powołana do pełnienia funkcji dziekana Wydziału Teologicznego pełni równocześnie funkcje

dyrektora instytutu. Na Wydziale Teologicznym działa rada naukowa, o której mowa w § 79 Statutu, pełniąca równocześnie funkcje rady dydaktycznej, o której mowa w § 91 Statutu.

Należy podkreślić, że podjęcie niniejszej uchwały zostało poprzedzone pozytywną opinią Dziekana Wydziału Prawa i Administracji.

prof. dr hab. Andrzej Bałaban

*Przewodniczący Rady Naukowej
Instytutu Nauk Prawnych
Uniwersytetu Szczecińskiego*

